



## De teletijdmachine naar 1983

Vijftientig jaar oftewel één directrice en drie superiors geleden! Juni 1983 lijkt héél ver wanneer je vertwijfeld op jacht gaat naar gewezen klasgenoten. En een jacht was het. Het leek op een wedstrijd met als inzet: hoe volledig krijg ik mijn oude klas op het zilvervossenbanket? En dan leken de kaarten bijzonder gunstig te liggen voor een Griek. De Latijn-Griekse finishte met zes exemplaren. Naar Klein Collegenormen was dat verre van slecht, maar een écht grote groep kon je dat nu toch niet noemen. Moest bijeen te harken vallen. Toch?

Het lukte dus niet. Om te beginnen lukte het me niet om Geert Thys te traceren, laat staan dat ik hem voor het banket kon uitnodigen. 5 op 6, nog steeds prima gewerkt, vond ik van mezelf. Klasgenoot Sven Van der Vurst was als onderwijzer uitgeweken naar Duitsland. Wist ik van zijn vader, die ik niet zonder moeite had opgespoord. Ik had een adres in Bad Dürkheim en liet mijn ex-collegemakker een heuse Brief geworden. Eén dag voor het banket kreeg ik er één terug, in het Duits dan nog wel. *"Wer sich so um seine "alten" Klassenkameraden bemüht, sollte eigentlich besser verdienen..."* Ik voelde de bui al hangen.

Kon niet wegens *„sein Terminkalender zu der Zeit überfüllt“*.

Dat bracht het resultaat al terug naar 4 op 6. Kris "Stokken" Van der Stockt, opgespoord via zijn schoonzus en Michel Van Vaerenbergh, de enige met wie ik nog wat sporadisch telefoonverkeer had weten te conserveren, hadden zich achter het evenement gezet. Stand: 3 op 6. De vierde prooi was Renaat Van de Putte, benaderd langs slinkse wegen. Zijn zus zou op een bepaald moment in de straat hebben gewoond van een turnleraar van de lagere school van het SMI en woonde daar misschien nóg. Ze woonde er nog en Renaat bleek even later volgaarne bereid om nummer 4 te zijn. Nog wat later moest hij annuleren, om dringende professionele redenen. Vol droefheid zagen we onze klas gehalveerd. Latijnse acties alom. Bruno Peynsaert uit de Latijn-Wetenschappen zette zijn schouders onder een megalomaan opsporingsproject om ook de anderen op 15 november aan tafel te krijgen. Zijn voortrekkersrol leek immers succesvol, aanvankelijk. Een paar Le-mannen leken van de aardbodem verdwenen. Anderen zijn wat verder uitgezwemd en kregen we niet naar Aalst. Henk Galle woont in Oostende en Wouter Vanderpoorten is

manager van 4 "Rendac-achtige" vilbeluiken in Lissabon. Philippe Van der Biest had iedereen er graag bij gehad maar bleek helemaal in rook opgegaan. Zijn laatst gesignaleerde adres had bij iedereen de moed doen zakken: Democratische Republiek Congo.

Na e-mail volgde in regel de goeie ouwe telefoon. Stemmen uit een ver verleden klonken in één klap vreemd vertrouwd. De ex-klasgenoten hadden hetzelfde timbre, spraken hetzelfde dialect, voerden dezelfde neiging tot breedspakerigheid of aandoenlijke verlegenheid in hun zinnen. Ze klónken nog hetzelfde, maar hoe zouden ze optisch door de decennia zijn gesukkeld. De schade viel eigenlijk mee. Ze waren grijs, soms kalend en in de meeste gevallen hadden ze wat extra ballast boven de broeksriem. Bij sommigen moest wat grondiger onderzoek uitsluitel brengen. Meestal betrof het hier een nóg uitbundiger uitbreiding van de zones onder kin en broeksriem, een volledige kaalheid, de afwezigheid van een legendarische bril-met-steriliseerbokaalglazen of juist het opduiken van voorheen onbekende extravagant-modieuze monturen bij voorheen niet-bijzienden. Ook nieuw bij collegemakkers uit een niet-gemengde jongensschool: ze hadden vaak een vrouw bij zich, hún vrouw. Bij het bij-praten deden die in de regel minstens even luidruchtig mee. Lekkere wijn, lekker eten, overigens...

Bij het uitbundige ophalen van herinneringen viel wél een wat droevig moment. Jürgen Coppens had een bundeltje stokoude foto's bij zich over de legendarische reis naar Tsjechoslovakije, een land dat ondertussen al lang niet meer bestaat. Vrolijke slemppartijen, jonge mannenheldendom en nicotinegebruik en dan ineens die foto... Ze stonden er allebei op, naast elkaar aan een brug: Dries Van Hauwermeiren uit de Latijn-Wiskunde en Marc Meganck uit de Latijn-Wetenschappen. Dries droeg een rond wollen mutsje en Marc had nog geen baard. Beiden zouden verschrikkelijk graag op het zilvervossenbanket geweest zijn (Marc had al concrete voornemens in die richting) en beiden zijn zo verschrikkelijk dood, zo immens te vroeg weggerukt. Ik heb ze beiden helpen begraven...

170 deelnemers en een OLB die meer dan tevreden kon zijn bij dit succes. Mooi was de verscheidenheid in de generaties. Zo waren er de 15 enthousiaste achttienjarigen (en één partner). Ze waren ingegaan op het aanlokkelijke voorstel bij hun afstuderen in juni: mee aan de dis tegen halve prijs. Hoe noemen we dit soort vossen? Papier? Naast de talrijke goudvossen konden we ook Gaston Bosman, Marcel De Troyer en Albert D'Hont begroeten als diamantvossen.

Een niet licht te vergeten avond waarop dure eden werden gezworen. Géén 25 jaar wachten om nog eens af te spreken. We hebben mekaars e-mail en adres. En dat moet daarom niet eens té lang meer duren... Iedereen nam afscheid met tonnen voornemens en, wellicht zien we mekaar inderdaad wel binnenkort terug. De halve Latijn-Griekse smeedde alvast een concreet plan: een etentje in, jawel, het Grieks restaurant Zorba aan de Aalsterse Houtmarkt in het

doorluchtige gezelschap van onze ex-leraars Grieks: Joos De Kuyper en Hugo De Wulf. Renaat gaat zeker mee, Sven sturen we een brief naar Bad Dürkheim en de jacht op Geert Thys blijft open.

Peter-Paul Geubels

